

slag gaa i Udvalg, og jeg indrømmer, at dette, efter hvad jeg kunde skønne, vel nærmest ogsaa var Flertallets Mening, hvis det havde kunnet lade sig gøre for Bevægelsen udenfor Salen; men Ministeren mødte Indsigelse imod at lade sit først forelagte Dokument gaa umiddelbart i Udvalg. Han udtalte sin store Overraskelse derved, medens man fra Flertallets Side meget ivrig bebrejdede ham, at han kom med Forslaget for at afbryde Forhandlingerne, hvilken Hensigt man tillagde ham. Det var næsten en højst komisk Situation. Jeg skønner ikke rettere, end at Ministeren, naar han udstedte et saadant finansielt Dokument og paaberaabte sig § 25, netop havde den simple Blikt at forelægge det strax sammen med sit Finanslovsforslag for samme Aar, saaledes som han ogsaa gjorde det i 1877. Han gjorde altsaa ikke andet i 1887, end han havde gjort i 1877 og burde have gjort i 1885 i Stedet for at forlange visse Betingelser, forinden han forelagde det. Desuagtet blev han modtaget saaledes, som af mig nævnt, skønt han da kun opfyldte sin Blikt. Siden har Ministeren jo forstaaet Fremgangsmaaden her, og det er nu lettere for ham. Nu venter han lidt, og man gør saa her Bevægelsen med Forkastelse ved privat Initiativ. Hvorfor? For derefter at kunne sidde med No Resten af Sessjonen. Det er jo ikke andet. Man siger naturligvis: Vi skulle sidde her med No for at forhandle, for at undgaa at give Ministeren Lejlighed til at udsætte, at opløse o. s. v. Dertil vil jeg sige: Det staar dog i Ministerens Magt at udsætte een Gang — det vide vi — og det staar i Ministerens Magt at opløse, saa han behøver ikke nogen Anledning for at kunne gøre det. Men man er angst for at give Anledning dertil, man vil gaa lige som paa Hofesjokker uden om selve Kærnen i Striden, for at man kan blive siddende sammen med det kære Ministerium de 6 Maanedere. Der angives som Grund: Ingen Afbrydelse af Forhandlingerne! Det har nu paa 4de Aar lydt ud over Landet, om de store Resultater, vi nu skulle faa af denne Forhandlingspolitik. Seg er tilbøjelig til at antage, at naar vi komme til Foraaret, den 31te Marts, saa staa vi med Hensyn til Forhandlingsresultatet og med Hensyn til vor grundlovmæssige Tilstand paa samme Maade, som vi have staaet de andre Aar. Ere De gaaede opfriskede og opmuntrede hjem efter en saadan Samling, tilbragt med Provisorieministeriet? Seg betvivler det. Hvorledes skulle disse Bunter af Lovforslag sammen med det arbejdes igennem til et virkelig nyttigt end sige til et virkelig demo-

kratist Resultat? Seg nærer ikke Haab derom, men naar De vente dette og sige, at dette er Grunden til denne Fremgangsmaade, at man vil blive rolig siddende, for at Ministeriet ikke skal tage Anledning o. s. v., saa bliver den Tilstand, De dermed skabe Dem, en Tilstand, hvor vi leve paa Ministeriets Maade her, fordi vi ikke tør give dem nogen særlig Anledning. Denne Tilstand er efter min Mening aldeles urimelig og uforenelig med en oppositionel Stilling. Det Folkesting, der ikke tør give Ministeriet Anledning til Udsættelse, Opløsning og hvad som helst, kan ikke føre en systematisk Opposition. Det kan føre en Slags drillede Opposition i Smaating, saa hist og saa her, men en virkelig systematisk Opposition, som den bør føres af dem, der staa paa Grundloven, paa den ene Side mod dem, der staa paa Provisoriet paa den anden, den er aldeles umulig med den Forklaring, De her give af den Stilling, som De foreslaa at indtage til Finansprovisoriet. Er Ministeriet led af Forhandlingen og bryder det sig ikke om at faa noget ud af den, ville De lige over for et Ministerium, der staar med Magten i Hænderne saaledes som dette, ikke faa noget ud Forhandlingen. Ministeren behøver jo kun 24 Timer til en Udsættelse, det beror ganske paa hans Støn. Det her foreliggende Forslag er et Forslag, hvorved der, som Ministeren skriftlig og mundtlig har sagt, i Genhold til Grundlovens § 25 fter en Forelæggelse af den foreløbige — jeg kalder det nu den saakaldte foreløbige — Lov af 1ste April, medens vi have forkastet Lovforslaget, der var indbragt af det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein). Hvis det havde været et Forslag med Lovskraft, saa var det retlig forkastet ved det private Initiativ, dette mener jeg med den ærede Ordfører, men for dette Dokument kunne vi ikke ved en Forkastelse bortskære dets Livstraad, da det aldrig har havt nogen. Ligeoverfor den af Ministeriet paaberaabte Lovskraft mener jeg ogsaa, at naar vi blot tage de ydre Former og betragte den, som om den var en Lov, vilde den ogsaa have været forkastet ved den Forkastelse, som fandt Sted den 10de Oktober, men man er jo ikke ene om Opfattelsen af den Ting; vi maa tage Tilstanden, som den faktisk er, og faktisk er den saaledes, at Højesteretsdommen har givet Ministeriet Medhold i, at det kan overskide den private Forkastelse. Derfor opretholder det sit grundlovsfriidige Dokument og forelægger det her. Derfor siger jeg, at det er en af Ministeriet faktisk opretholdt, provisorisk Finanslov. Det er det, der foreligger, det